

Sygn. akt VP 173/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy / Okręgowy w R. V Wydział

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Capik-Pater

Sędziowie

Ławnicy:

Protokolant: starszy protokolant sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 roku w Rybniku

sprawy z powództwa D. O.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w K. Zakład (...) w W.

o rentę wyrównawczą

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda bieżącą rentę wyrównawczą w kwocie po 3.918,81 zł (trzy tysiące dziewięćset osiemnaście złotych 81/100) netto miesięcznie płatną z góry począwszy od dnia 1 lutego 2015 roku do dnia 10-tego każdego miesiąca, z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie płatności w miejsce renty wyrównawczej zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 17 maja 2012 roku po 3.493 zł (trzy tysiące czterysta dziewięćdziesiąt trzy złote) netto miesięcznie,
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala,
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
4. nakazuje pobranie od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego w Rybniku) kwoty 252 zł (dwieście pięćdziesiąt dwa złote) tytułem części opłaty.

Sygn. akt V P 173/15

UZASADNIENIE

Powód D. O. wniósł przeciwko pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w K. Zakład (...) w W. pozew o zasądzenie renty wyrównawczej w kwocie po 700 zł miesięcznie, płatnej do 10-tego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w razie opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat począwszy od dnia 1 lutego 2015 roku, niezależnie od renty wyrównawczej zasądzonej wyrokiem tut. Sądu z dnia 17 maja 2012 roku, sygn. akt V P 406/11, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, iż ww. wyrokiem zasądzono na jego rzecz rentę wyrównawczą w kwocie po 3493 zł miesięcznie. Od chwili wydania wyroku

doszło do zmiany stosunków, bowiem zarobki pracowników porównawczych uległy zwiększeniu. Nadto, powodowi nie wypłacono Barbórki oraz 14-stej pensji za 2014 rok. (vide k.2-3)

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa, a także o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Uzasadniając podniosła, iż na mocy ugody sądowej wysokość zasądzonej renty została podwyższona o kwotę 234 zł netto miesięcznie i powód otrzymuje łącznie kwotę 3727 zł netto miesięcznie. Jednocześnie, wysokość zarobków porównawczych zatrudnionych na stanowisku elektryka uległa w 2014 roku zmniejszeniu. W ocenie pozwanej, wysokość przysługującej powodowi renty wyrównawczej winna wynosić obecnie 3017 zł netto. (vide k.21-22)

Sąd ustalił, co następuje:

Prawomocnym wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2016 roku, sygn. akt V P 184/15 Pm Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwo pozwanej (...) Spółce Akcyjnej w K. przeciwko powodowi D. O. o obniżenie renty wyrównawczej począwszy od dnia 1 marca 2015 roku do kwoty 3017 zł netto miesięcznie.

W toku postępowania Sąd ustalił, iż rzeczywiste dochody powoda są niższe od jego potencjalnego wynagrodzenia, które od marca 2015 roku wynosi 5204,97 zł. Na mocy wyroku tut. Sądu z dnia 17 maja 2012 roku, sygn. akt 406/11 powód otrzymuje od pozwanej rentę wyrównawczą w kwocie po 3493 zł netto miesięcznie płatną z góry do dnia dwudziestego każdego kolejnego miesiąca począwszy od kwietnia 2012 roku w miejsce poprzednio zasądzonej renty. Jednocześnie, powód zachował możliwości zarobkowe w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w kwocie 1286,16 zł netto miesięcznie. Nadto, na mocy ugody pozasądowej z dnia 27 lutego 2013 roku oraz aneksu z 20 lutego 2014 roku powód otrzymuje od pozwanej od dnia 1 marca 2014 roku dodatkową kwotę 234 zł netto miesięcznie.

Różnica pomiędzy potencjalnym wynagrodzeniem powoda oraz rzeczywistymi dochodami osiąganymi z tytułu zasądzonej renty wyrównawczej, przy uwzględnieniu jego możliwości zarobkowych, wynosi od marca 2015 roku 425,81 zł netto miesięcznie.

Dowód: pozew, odpowiedź na pozew, opinia biegłego sądowego z zakresu rent wyrównawczych mgr S. K., wyrok z 15 kwietnia 2016 roku wraz z uzasadnieniem, zarządzenie o prawomocności – akta sprawy V P 184/15 Pm k.3-4 verte, 33, 75-80, 103, 106-107 verte, 112 oraz akta sprawy niniejszej k.63-70 verte

Wysokość różnicy pomiędzy potencjalnym wynagrodzeniem powoda oraz jego rzeczywistymi dochodami wynosi 425,81 zł netto także za luty 2015 roku – okoliczności bezsporne vide k.61 verte, 72-73 verte.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci ww. dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, wzajemnie ze sobą korelujące i rzeczowe, a także dowód z opinii biegłego sądowego S. K. oraz w oparciu o okoliczności bezsporne, które wraz z dowodami z dokumentów tworzą spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy. Podkreślić przy tym należy, iż żadna ze stron nie wносиła jakichkolwiek zastrzeżeń do opinii biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Między stronami bezsporna była kwestia odpowiedzialności pozwanej za wypłatę na rzecz powoda renty wyrównawczej oraz sposobu wyliczenia wysokości tej renty (w tym także przyjętych pracowników porównawczych), które zostały ustalone wcześniejszym prawomocnym wyrokiem. Spór między stronami sprowadzał się do kwestii zasadności żądania przez powoda podwyższenia renty wyrównawczej.

Zgodnie z art. 444 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na

koszty przygotowania do innego zawodu (§ 1). Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty (§ 2).

Na podstawie art. 361 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła (§ 1). W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (§ 2).

Jak stanowi przepis art. 907 § 2 k.c. jeżeli obowiązek płacenia renty wynika z ustawy, każda ze stron może w razie zmiany stosunków żądać zmiany wysokości lub czasu trwania renty, chociażby wysokość renty i czas jej trwania były ustalone w orzeczeniu sądowym lub w umowie.

Jednocześnie, jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w procesach o zmianę wysokości renty wyrównawczej zachodzi związanym wyrokiem przyznającym tę rentę w zakresie zasady odpowiedzialności dłużnika i stopnia tej odpowiedzialności, w tym przyczynienia się poszkodowanego do szkody, w określonym tym wyrokiem rozmiarze (zob. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2013 r., I PK 306/12, G.Prawna (...) LEX nr 1391694).

Z mocy art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Nadto, art. 366 k.p.c. stanowi, iż wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Należy mieć na uwadze, że chociaż powagą rzeczy osądzonej (art. 366 k.p.c.) objęta jest w zasadzie jedynie sentencja wyroku, a nie jego uzasadnienie, to jednocześnie w orzecznictwie trafnie zwraca się uwagę, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się również na motywy wyroku w takich granicach, w jakich stanowią one konieczne uzupełnienie rozstrzygnięcia, niezbędne dla wyjaśnienia jego zakresu (zob. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2016 r., I UZ 40/15, LEX nr 2021223 i przywołane tam orzecznictwo). Unormowanie przewidziane w art. 365 § 1 k.p.c. ma gwarantować poszanowanie prawomocnego orzeczenia sądu, regulującego stosunek prawny będący przedmiotem rozstrzygnięcia. Istnienie prawomocnego wyroku co do udzielenia ochrony prawnej określonego prawu podmiotowemu przekreśla możliwość ponownej oceny zasadności roszczenia wynikającego z tego samego prawa, jeżeli występują te same okoliczności. (...) Prawomocny wyrok swoją mocą powoduje, że nie jest możliwe dokonanie odmiennej oceny i odmiennego osądzenia tego samego stosunku prawnego w tych samych okolicznościach faktycznych i prawnych, między tymi samymi stronami. Tylko takie rozumienie mocy wiążącej prawomocnego wyroku pozwala na zrealizowanie celów art. 365 § 1 i art. 366 k.p.c., to jest zagwarantowanie prawa do sądu i zapewnienia niewzruszalności sądowemu orzeczeniu udzielającemu ochrony prawnej określonego prawu podmiotowemu lub odmawiającemu udzielenia takiej ochrony (zob. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 22 stycznia 2016 r., V ACA 350/15, LEX nr 1993048 i przywołane tam orzecznictwo).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 15 kwietnia 2016 roku, sygn. akt V P 184/15 Pm tut. Sąd przesądził, iż od marca 2015 roku rzeczywiste dochody powoda w dalszym ciągu są niższe od jego potencjalnego wynagrodzenia.

Na dochody powoda składa się otrzymywana od pozwanej renta wyrównawcza w kwocie po 3493 zł netto miesięcznie. Nadto, powód zachował możliwości zarobkowe w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w kwocie 1286,16 zł netto miesięcznie. Potencjalne wynagrodzenie powoda wynosi natomiast 5204,97 zł netto. Tym samym, różnica pomiędzy potencjalnym wynagrodzeniem powoda oraz rzeczywistymi dochodami, przy uwzględnieniu jego możliwości zarobkowych, wynosi od marca 2015 roku 425,81 zł netto miesięcznie. Bez znaczenia pozostaje przy tym okoliczność pobierania przez powoda od pozwanej dodatkowej kwoty na mocy ugody pozasądowej. W chwili orzeczenia o zmianie wysokości bieżącej renty wyrównawczej, tj. ustalenia nowej wysokości renty w miejsce już

orzeczonej, odpada bowiem podstawa wypłaty tej dodatkowej kwoty wynikającej z ugody pozasądowej stanowiącej uzupełnienie renty zasądzonej wyrokiem z dnia 17 maja 2012 roku.

Co do roszczeń powoda za okres lutego 2015 roku, wskazać należy, iż mimo zobowiązania do nadesłania w terminie 7 dni wyliczenia renty wyrównawczej za ten miesiąc przy przyjęciu metody i zasad uwzględnionych przez biegłego sądowego w opinii sporządzonej w toku postępowania o obniżenie renty, pod rygorem przyjęcia, iż wysokość renty winna wynosić po 425,81 zł netto miesięcznie już od dnia 1 lutego 2015 roku, pozwana nie nadesłała żądanej dokumentacji (vide k.61 verte, 72-73). Tym samym, mając na uwadze zgłoszone przez powoda żądanie podwyższenia renty o kwotę 700 zł miesięcznie ponad kwotę zasądzoną wyrokiem z dnia 17 maja 2012 roku, zasadne stało się przyjęcie, iż pozwana de facto uznała roszczenie powoda co do kwoty po 425,81 zł netto miesięcznie.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne, na podstawie cytowanych przepisów, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda bieżącą rentę wyrównawczą w kwocie po 3918,81 zł (= 3493 zł + 425,81 zł) netto miesięcznie płatną z góry począwszy od dnia 1 lutego 2015 roku do dnia 10-tego każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w terminie płatności, w miejsce renty wyrównawczej zasądzonej wyrokiem tut. Sądu z dnia 17 maja 2012 roku w kwocie po 3493 zł netto miesięcznie. W pozostałym zakresie powództwo należało oddalić.

O kosztach procesu stron Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia biorąc pod uwagę wynik sprawy. Koszty niniejszego procesu poniesione przez strony obejmowały łącznie 1200 zł. Obie strony poniosły koszty zastępstwa procesowego w kwocie po 600 zł, zgodnie z § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 461 j.t) oraz zgodnie z § 6 pkt 4 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.), w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia postępowania. Powód wygrał sprawę w ok. 60% (= 5109,72 zł / 8400 zł), zatem winien ponieść koszty procesu jedynie w zakresie oddalonego powództwa, tj. koszty w kwocie 480 zł (= 40% x 1200 zł). Dokonując rozliczenia kosztów należnych i poniesionych Sąd zasądził zatem od pozwanej na rzecz powoda kwotę 120 zł (= 600 zł – 480 zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku w zw. z art. 13 ust 1 u.k.s.c. oraz w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa od pozwanej kwotę 252 zł (= 8400 zł x 5% x 60%) tytułem części opłaty od pozwu, od uiszczenia której zwolniony był powód.